

græde. Selv maatte jeg øjeblikkelig over i Skolen og fortælle Pigerne Nyheden. Aa, du skulde set dem! De blev ligefrem ellevilde, de Skelmer! De tænkte vel, at nu stod der en Præstemand parat til hver især . . . ha, ha! Saa sang vi „Kærlighed fra Gud“ og andre af vore dejlige Sange; . . . for da de først var begyndt, vilde de slet ikke høre op igen. Vi kom saamænd den Aften ikke iseng, før Klokken var over elleve. Men Maanen tittede ogsaa lige ind til dem i Skolestuen, de Skelmer!“

I dette Øjeblik gik der et Lys op for Emanuel. Skønt han havde lidt vanskeligt ved at forstaa det, tvivlede han ikke længer om, at det var Højskoleforstanderen ovre fra Sandinge, han her havde for sig. Han genkendte nu ogsaa Ansigtet fra et Litografi, som var meget udbredt blandt Egnens Befolkning, og som ogsaa Hansine havde hængende over sin Kommode.

Han søgte at komme til orde; men den fremmede vedblev at tale og under Henrykkelsesudbrud at trykke hans Hænder.

„Ja, saadan skal det være, — vi kan sandelig nok trænge til unge og friske Kræfter i vor Lejr! Vi gamle Fyre trænger snart til Afløsning. Se blot paa mig . . . jeg er nu kun et sølle Vrag! Tiden har hærget mig, min Ven! Naa, vi gamle maa trøste os med, at vi ikke har sparet os, mens vi endnu havde de unges Kræfter. Og — Gud være højlovet! — vi har den Tilfredsstillelse at se, at vor Gerning ikke har været forgæves. Aa, du kan tro, det er velsignet for os gamle at være Vidne til, hvordan Folkets Sag efterhaanden vinder Fremgang i alle Egne og i alle Samfundslag over det hele Land. Og nu ogsaa her! Ja, saadan skal det være! Saadan skal det være!“ blev han ved at gentage, og hans skingre Stemme lød som en Trompetfanfare. „Jeg kunde da heller ikke længer holde mig i Ro derhjemme men sagde imorges til Jette: Hør, nu vil jeg sandelig over til Skibberup og